

at kolorere lidt paa Fortællingen for at gøre den des mere virkningsfuld.

Inde fra Rygeværelset lød i det samme et nyt Udbrud af Munterhed, hvorigennem man tydelig hørte Pers højrøstede Tale. Med et ligesom opskræmt Blik saa' Jakobe hen paa Moderen. Det var, som vilde hun endnu en Gang paa det alvorligste gøre hende ansvarlig for at have ladet denne Vildmandsætling slippe ind i deres Hjem.

*

*

*

En Dag i Skumringen — en Maanedstid senere — sad Onkel Heinrich alene inde i Biblioteksværelset og røg en af sine stærke, sødligt duftende »Manillaer« efter Middagen, da Ivan kom ind til ham, tændte sig en Cigaret, kastede sig i en Stol og sagde:

»Onkel, — jeg har noget at tale med dig om.«

»Det er et højst ubekvommeligt Øjeblik, du har valgt dertil. Du véd, jeg holder ikke af at tale, naar jeg har spist.«

»Og du holder heller ikke af at tale, naar du spiser, — det plejer du ogsaa at sige — saa jeg véd virkelig ikke, hvornaar jeg saa skal faa snakket med dig!«

»Naa — hvad er det saa?«

»Vil du gøre mig en Tjeneste, Onkel?«